

Αλέξανδρος ο Δερβίσης και ο ξεπεσμένος (2ο μέρος) (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Για το πρώτο μέρος βλέπε [εδώ](#)

Τον θεσσαλονικιό εξωμότη Αλέξανδρο και πλέον δερβίση, δηλαδή μουσουλμάνο μοναχό, τον είχαμε αφήσει να γυρνά στα μέρη της Ανατολής και από τους τόπους που περνούσε να υποστηρίζει τους χριστιανούς ραγιάδες και να ελέγχει τους Αγαρηνούς. Μάλιστα, όπως αναφέρει το συναξάρι του, σε μοναχούς χριστιανούς “συχνά εσυνήθιζε να λέγη αινιγματωδώς, ότι το ένα είναι τρία και τα τρία είναι ένα, και όποιος δεν έχει τα τρία δεν έχει ούτε το ένα”. Πράγμα που μαρτυρεί πως εσωτερικά ήδη είχε μεταστραφεί στον τριαδικό Θεό.

Άγιος Αλέξανδρος ο Δερβίσης
Νεομάρτυρας, έργο Χρήστου Γουσίδη.

Εν τω μεταξύ ο ξεπεσμένος δερβίσης έγινε ακόμη πιο ανέστιος, αφού το καφενείο στο οποίο διανυκτέρευε έπρεπε πλέον να κλείνει το βράδυ ύστερα από διαταγή του νέου αστυνόμου.

“Ο Δερβίσης με το σαρίκι του, με τον τσουμπέν του, με τον δουλαμάν του, επήρε το τσιμπούκι του, το νάι του, κ’ έφυγε. Πού να υπάγη; ... Παρέκει ήτο η σήραγξ. Εσκάπτετο, ήτο σκαμμένη. Έκαμνε ψύχραν, νυκτερινόν απόγειον. Μία μετά τα μεσάνυκτα. Ο Δερβίσης ο πλάνης κατήλθεν εις το βάθος της σήραγγος. Ίσως ήλπιζε να εύρη περισσότερον απάγκειο εκεί. Εκάθισεν, ακούμβησεν. Εσκέπτετο το άστατον των ανθρωπίνων πραγμάτων. Ασκ ολσούν τσιβρινέκ. Χαρά σ’ εκείνον που ξέρει να τον γυρίζει, τον κ’σμον αυτόν”.

Ο Αλέξανδρος ο Δερβίσης φεύγοντας από την Αίγυπτο “ανέβη εις την πατρίδα του την Θεσσαλονίκην αγνώριστος”, χωρίς δηλαδή να τον γνωρίσει κανένας και χωρίς να επισκεφθεί τους συγγενείς του. Ο έκτακτος υπερασπιστής των υποδούλων Ρωμιών και με “επιτήδειον τρόπον” δάσκαλος των Τούρκων “εφιλοσόφει ταπείνωσιν, μετριότητα, ακτημοσύνην...”. Και αντίθετα με άλλους δερβισάδες που ζητούσαν χρήματα από τους πλουσίους, αυτός εργαζόταν για να βγάζει τα προς το ζην.

Όμως ο φερέοικος δερβίσης “Διά να ζεσταθεί, έβγαλε το νάι του και ήρχισε να παίζει τον τυχόντα ήχον, όστις του ήλθε κατ’ επιφοράν εις την μνήμην. Νάι, νάι, γλυκύ. Νάζι – κατά έν ζήτα ελαττούται. Αύρα, ουρανός, άσμα γλυκερόν, μελιχρόν,

αβρόν, μεθυστικόν. Νάι, νάι. Κατά δύο κοκκίδας, διαφέρει διά να είναι το Ναι, οπού
είπεν ο Χριστός. Το Ναι το ήμερον, το ταπεινόν, το πράον, το Ναι το
φιλάνθρωπον". Αλλά οι ιστορίες της Ανατολής θέλουν τον χρόνο τους για να
ολοκληρωθούν...